

som heller ikke kommer den foreliggende Sag ved. Dernæst sagde den højtærede Minister, at jeg var vred, og at min Vrede skyldtes dette, at naar der kom et Venstreministerium, roste Venstrebladene de Ministre, der kom til, og talte ondt om de afgaaede Ministre. Nej, jeg var aldeles ikke vred over det; jeg sagde for øvrigt ikke noget om, at man roste de Ministre, der kom til, som Modsætning til de afgaaede Ministre. Det vilde heller ikke have nogen Forbindelse med den foreliggende Sag, for jeg kan dog ikke tænke mig, at Venstrebladene vilde stille den nye Udenrigsminister op som Modsætning til den afgaaede. Det finder jeg ikke der var nogen Anledning til, og det vilde naturligvis ikke have været klogt. Nej, det, jeg sagde, var dette, at naar man ikke kan nøjes med at rose Udenrigsministeren, saa bør man dog alligevel ikke samtidig angribe Socialdemokrater og Radikale som Folk, der har stærk Føling med Højfinanssen, thi det tvinger til Retorsion, til Modtræk. Det vil endnu erindres, at den Ros, der blev Udenrigsministeren til Del, kunde ikke komme frem, uden at man skulde rette ganske uberettigede Angreb paa andre. Jeg genkalder endnu en Gang i Erindringen, hvorledes Det forenede Dampskibsselskabs Bestyrelse, der ikke kan mistænkes for at ville gaa de Radikales og Socialdemokraternes Ærinde, sagde: Det er dog for galt, ros Udenrigsministeren, men I behøver dog ikke at gøre det paa den Maade, at I fremstiller Det forenede Dampskibsselskabs Ledelse som en Samling af Spekulanter og Udbyttejægere i Modsætning til Udenrigsministeren. Og der fremkom en Protest, som ingen politisk Bevæggrund havde, og ved Siden af dette kom der til Radikale og Socialdemokrater et Spark: I har Føling med Højfinanssen, der staar Manden uden Plet og Lyde, Manden, som ikke spekulerer, som er fri og frank! Jeg vil gerne have, at det skal ses i denne Belysning, at man fremtvang en Diskussion, som man kunde have sparet sig, om man ikke i den Grad var gaaet udenfor det, der var rimeligt, og som vel vil gentage sig, hver Gang der sker et Minister-skifte, at vedkommende Parti roser de Mænd, det sætter paa Ministerpladserne, og som det selv finder er de bedste. Det mener jeg vil gentage sig, uanset hvilket Parti det maatte være, der besætter Ministerpladserne.

Saa sagde den højtærede Minister: Nu kommer vi endelig til det konkrete i Sagen, nemlig den Beskyldning, som blev rettet mod Udenrigsministeren

af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og det ærede Medlem af Landstinget Fru Nina Bang. Men det er ikke det konkrete i den Sag, vi her behandler, det konkrete er Justitsministerens Nægtelse af at udlevere de Oplysninger, der er fremkommet under den anstillede Undersøgelse. Den Gang denne Undersøgelse blev indledet, blev det fra alle Sider hævdet, at her skulde intet stikkes under Stolen, her skulde Offentligheden faa fuld og klar Besked paa alt, hvad der kom frem. Man kan diskutere, om det var rigtigt, at Ministeren lod denne Kommission undersøge en Sag ved Siden af det, der var dens Opgave, og afgive Betænkning derom, inden man var helt færdig. Men Ministeren gik ind paa det, og fra alle Sider erklærede man, at naar Undersøgelsen var sluttet, skulde Offentligheden have fuld og klar Besked paa, hvad der fremkom i Sagen.

Nu kommer den højtærede Minister og fortæller en hel Del om, hvad der er blevet sagt til ham under en personlig Henvendelse til ham oppe i Ministeriet. Naar der er indleveret et skriftligt Aktstykke, en skriftlig Begæring, saa ser det ogsaa underligt ud, at Ministeren har saa travlt med at referere Samtalen, ikke nævner Skrivelsen, som dog er det afgørende — der er der dog noget positivt, noget, der kan bevises —, men kommer med Udtalelser om en Samtale, som heller ikke har noget med denne Sag at gøre. Det, der er det afgørende, er: Hvorfor maa vi ikke faa de Oplysninger, som er kommet frem i denne Sag? Dertil siger Ministeren i sit Svar til Finansudvalget, at Ministeriet ikke ser sig i Stand til at imødekomme det saaledes fremsatte Ønske, da Opfyldelsen heraf vilde være i Strid med selve Lovens Indhold. Jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, og jeg gentager det nu: Er det sandt, det, Ministeren der siger til Finansudvalget? Er det rigtigt, eller er det blot en Undskyldning, Ministeren der fremfører for at komme bort fra, at det generer ham at offentliggøre, hvad der er fremkommet i denne Sag? Det er ikke i Strid med Lovens Indhold, ingen vil kunne sige det, og Ministeren gjorde det heller ikke. Det er altsaa noget, som Ministeren kommer med til Finansudvalget for at skjule, at det generer ham at komme frem med Oplysningerne. Ministeren kunde have sagt til Finansudvalget: De Oplysninger er af en saadan Art, at jeg ikke ønsker dem frem for Offentligheden, jeg ønsker dem skjult. Men det syntes Ministeren